

— zasądzenie od Komisji Europejskiej kwoty 11 821,35 EUR powiększonej o obowiązujące w Belgii odsetki ustawowe za zwłokę liczone od dnia 16 czerwca 2010 r.;

— obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami, których wysokość została tymczasowo ustalona na kwotę 5 000 EUR, wliczając w to koszty postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi, opartej na klauzuli arbitrażowej, skarżąca zwraca się w istocie do Sądu o stwierdzenie, że, dla potrzeb obliczenia podlegających pokryciu przez Komisję kosztów ogólnych poniesionych przez skarżącą (w ramach specjalistycznego programu eTen), czyli ogólnych kosztów, które mogą być powiązane ze świadczeniami ze strony osób zatrudnionych przy projekcie, podwykonawcy nie powinni być traktowani jako osoby zatrudnione przez skarżącą ze względu na to, że nie powodują oni powstania po jej stronie żadnych kosztów ogólnych. Koszty podwykonawców nie powinny zatem być wliczane do łącznej kwoty kosztów osób zatrudnionych, przez którą dzielona jest łączna kwota kosztów ogólnych, aby w ten sposób ustalić mianownik, który powinien być użyty do ustalenia określonych procentowo kosztów ogólnych kwalifikujących się do wsparcia.

Na poparcie swej skargi HIM podnosi, że, ze względu na to, iż koszty podwykonawców nie stanowią kwalifikujących się do wsparcia kosztów zatrudnionych, okoliczność zaliczenia, przy obliczaniu wykorzystywanej przy ustalaniu określonych procentowo kosztów ogólnych kwalifikujących się do wsparcia kwoty łącznych kosztów osób zatrudnionych, tych podwykonawców do osób zatrudnionych przez skarżącą powoduje powstanie niespójności.

Fakt zaliczenia podwykonawców do zatrudnionych przez skarżącą powoduje ponadto powstanie szkody po jej stronie ze względu na to, że ta metoda skutkuje zwiększeniem ww. mianownika i, co za tym idzie, proporcjonalnym zmniejszeniem określonych procentowo kwalifikujących się do wsparcia kosztów ogólnych.

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2010 r. — Van Parys przeciwko Komisji

(Sprawa T-324/10)

(2010/C 274/41)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Léon Van Parys NV (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: P. Vlaemminck i A. Hubert, advocaten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 6 maja 2010 r. o sygn. akt REC 07/07, w której uznano za zasadne retrospektywne zaksięgowanie należności celnych przywozowych oraz stwierdzono, że w danym stanie faktycznym umorzenie należności celnych jest uzasadnione w odniesieniu do jednego dłużnika, lecz nie jest ono uzasadnione w odniesieniu do innego dłużnika;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W okresie od dnia 22 czerwca 1998 r. do dnia 8 listopada 1999 r. skarżąca spółka oraz jej agent celny mieli przedstawić fałszywe hiszpańskie zaświadczenia AGRIM organom celnym w Antwerpii w celu dokonania przywozu bananów pochodzących z Ekwadoru. W konsekwencji, przywóz ten miał zostać niesłusznie objęty preferencyjną stawką celną.

Strona skarżąca uzyskała rzekomo fałszywe zaświadczenia hiszpańskie, ze względu na które dokonano retrospektywnego zaksięgowania należności celnych przywozowych, od swego portugalskiego pośrednika, z którym, jako swoim przedstawicielem podatkowym, spółka zależna spółki skarżącej współpracowała od wielu lat w celu nabywania hiszpańskich i portugalskich pozwoleń przywozowych.

Belgijskie organa celno-akcyzowe złożyły do Komisji Europejskiej wnioski o retrospektywne zaksięgowanie należności celnych przywozowych lub o umorzenie należności celnych. Gdy chodzi o przywóz dokonany w roku 1999, Komisja wydała decyzję odmowną, która została zaskarżona przez skarżącą za pomocą niniejszej skargi.

Skarżąca podnosi sześć zarzutów na poparcie swej skargi.

Po pierwsze, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 239 wspólnotowego kodeksu celnego (zwanego dalej „w.k.c.”), przepisów rozporządzenia (EWG) nr 1442/93 oraz rozporządzenia (EWG) nr 2362/98, a także uznanych praktyk handlowych, opisanych przez Światową Organizację Handlu. Komisja, zdaniem skarżącej, naruszyła te przepisy, które zezwalają na nabywanie pozwoleń przywozowych w ramach sposobu prowadzenia działalności gospodarczej stosowanym przez skarżącą, a także błędnie uznała, że skarżąca dopuściła się niedbalstwa.

Po drugie, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 239 w.k.c. oraz zasady proporcjonalności. Komisja zdecydowała, że stwierdzone fałszewstwa hiszpańskich świadectw przywozowych wykraczają poza zwyczajne ryzyko handlowe i powinny zostać uznane za sytuację szczególną. Niemniej jednak, skarżąca nie zgadza się ze stwierdzeniem, wedle którego nie działała ona jak staranny kupiec, wobec czego przesłanki określone w art. 239 w.k.c. nie zostały spełnione.

Po trzecie, Komisja, zdaniem skarżącej, naruszyła art. 239 w.k.c., art. 211 traktatu WE, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań tudzież ogólną zasadę prawa *patere legem quam ipse fecisti* (przestrzegaj ustawy, którą sam ustanowiłeś). Skarżąca twierdzi, że Komisja wymaga od niej dużo wyższej staranności, niż wymagana przez przepisy prawa i która jest zwyczajowo przyjęta w obszarze działalności gospodarczej w którym działa skarżąca, podczas gdy ani Komisja, ani organy hiszpańskie nie przestrzegały obowiązków, które ciążyą na nich z mocy prawa.

Po czwarte, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 239 w.k.c. oraz zasady równego traktowania w ten sposób, że Komisja niesłusznie potraktowała w odmienny sposób przywozy dokonane w roku 1998 w porównaniu z przywozami dokonanymi w roku 1999.

Po piąte, skarżąca powołuje się na naruszenie art. 220 ust. 2 lit. b) w.k.c. Jej zdaniem, niemożliwe jest stwierdzenie ponad wszelką wątpliwość braku błędu po stronie hiszpańskich organów celnych w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) w.k.c.

Po szóste, skarżąca powołuje się na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, a w szczególności przysługującego jej prawa do obrony.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2010 r. — Yoshida Metal Industry przeciwko OHIM — Pi-Design (Powierzchnia pokryta czarnymi krążkami)

(Sprawa T-331/10)

(2010/C 274/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Yoshida Metal Industry Co., Ltd (Niigata, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci S. Vereia, K. Muraro i M. Balestrieri)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Pi-Design AG, (Triengen, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie R 1235/2008-1;
- utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 21 lipca 2008 r. dotyczącej wspólnotowego znaku towarowego nr 1371244;
- potwierdzenie ważności rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 1371244;
- obciążenie strony pozwanej i Pi-Design AG kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Graficzny znak towarowy przedstawiający powierzchnię pokrytą czarnymi krążkami dla towarów z klas 8 i 21 — wspólnotowy znak towarowy nr 1371244

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Pi-Design AG

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Strona domagająca się unieważnienia prawa do znaku opiera swój wniosek na bezwzględnych podstawach odmowy rejestracji określonych w art. 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego